

Capitolul 8, 12-30 Ca om »în Duhul«, cel credincios este chemat, prin Duhul să omoare faptele trupului; trecând prin suferințele din timpul acesta, el așteaptă în nădejde eliberarea trupului său

În versetele următoare apostolul trage concluzia practică din cele prezentate până aici: »Așa dar, fraților, noi nu mai datorăm nimic firii pământești, ca să trăim după îndemnurile ei. Dacă trăiți după îndemnurile ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi« (versetele 12, 13). Ca unii care nu mai sunt »în firea pământească«, nu mai avem niciun fel de relații obligatorii cu firea pământească, dimpotrivă, prin Duhul putem s-o biruim, prin aceea că o cunoaștem ca fiind judecată și o considerăm moartă.

»Nu mai datorăm nimic firii pământești, ca să trăim după îndemnurile ei.« Involuntar ai senzația că ceva lipsește acestei fraze. Te aștepți la o propoziție introdusă cu „ci“. Dar Cuvântul lui Dumnezeu este totdeauna corect și desăvârșit. Fraza de încheiere ar trebui să sune cam așa: „ci noi suntem datori Duhului, ca să trăim după călăuzirea Duhului.“ Un astfel de cuvânt ar fi în armonie cu înclinațiile legaliste ale inimii noastre. Dar scriitorul inspirat nu vorbește așa. Ne-ar răpi libertatea scumpă, în care am fost aduși prin Salvatorul nostru scump, și ne-ar așeza din nou, chiar dacă sub o altă formă, sub o lege, a cărei împlinire ne-ar fi tot așa de imposibilă, ca și împlinirea vechii Legi.

Dar nu rezultă obligații severe din noua noastră stare? Nu este legată de ea o responsabilitate sfântă? Mereu vom răspunde: DA, cu siguranță! Dar aceste obligații nu sunt ca o povară asupra noastră, ci rezultă de la sine din viața nouă, care ne-a fost dată, stau în legătură cu înclinațiile naturii noastre noi și sunt împlinite prin puterea Duhului. Iacov vorbește în privința aceasta despre *Legea desăvârșită a libertății*, căci voia omului nou este în orice privință în armonie cu voia lui Dumnezeu (Iacov 1, 25). Este *plăcerea* omului nou să facă această voie. Realmente rămâne opoziția gravă dintre cele două principii care lucrează în noi, firea pământească și Duhul; de aceea apostolul adaugă: »Dacă trăiți după îndemnurile firi pământești, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi.«

În ambele cazuri rezultatul este sigur; în primul caz, ca ceva natural, o consecință necesară, în cazul al doilea ca ceva garantat de Dumnezeu. În primul caz este *moartea*, în cazul al doilea soarta noastră este *viața și slava*. Aud prin duhul cum cititorul obiectează în privința aceasta: „Deci un copil al lui Dumnezeu se poate totuși pierde!“ Eu răspund: aici nu este absolut deloc vorba de această temă. Aici avem a face nu cu partea *divină*, ci cu partea *omenească* a problemei. Dumnezeu ne-a dăruit viața nouă, și această viață nu trăiește după îndemnurile firii pământești, și nici *nu poate* trăi după ele. Dar dacă *eu* totuși trăiesc după îndemnurile firii pământești, atunci mă reîntorc pe terenul naturii vechi, al firi pământești, și, în măsura în care depinde de mine, voi muri, căci roada, prețul care se cuvine, unei vieți trăite după îndemnurile firii pământești, este moartea. Este imposibil lui Dumnezeu să-mi spună că un astfel de drum duce la viață. Dar dacă prin Duhul fac să moară faptele trupului, voi trăi veșnic înaintea lui Dumnezeu și cu Dumnezeu, Cel care mi-a dat viața și al cărui Duh locuiește în mine și lucrează în această viață.

Mântuirea necondiționată a celui credincios pe baza lucrării lui Hristos este *un adevăr*, responsabilitatea sa, de a merge până la sfârșit cu credințioșie pe calea urmării lui Hristos, este *un alt adevăr*. Să lăsăm ambele adevăruri acolo unde le-a așezat Dumnezeu, și atunci totul va fi simplu și clar; dacă le amestecăm, așa cum din păcate se face deseori, urmarea inevitabilă este încurcătura.

»Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu« (versetul 14). Prin aceasta ajungem la poziția minunată, în care am fost aduși, ca aceia care nu mai sunt călăuziți de firea pământească, și care nici nu mai stau, ca Israel odinioară, în poziția de robi, sau sclavi. Prin Duhul lui Dumnezeu, care locuiește în noi, suntem *călăuziți* astăzi nu prin frica robiei, ci în pace. Dar dacă aceasta este așa, atunci avem dovada, că suntem *fii* ai lui Dumnezeu. Duhul, pe care l-am primit, nu este »un duh de *robie*, ca să mai avem frică«, ci este un »duh de *înfier*, care ne face să strigăm ;Ava“, adică „Tată!“« (versetul 15). Acolo unde este acest duh,

este libertate. Sub Lege a existat numai robie și frică. Cu toate că Duhul Sfânt *a lucrat* în credincioșii din Vechiul Testament și i-a folosit ca martori și mesageri ai adevărului, nu putea *să locuiască* în niciunul din ei. Nici măcar ucenicii nu au putut să aibă certitudinea că sunt fii ai lui Dumnezeu, înainte de învierea și înălțarea la cer a Domnului lor, cu toate că El le-a făcut cunoscut Numele Tatălui. Această cunoaștere este acum partea noastră prețioasă, după ce Duhul Sfânt S-a coborât ca Persoană aici jos pe pământ și ca Duh al înfierii Și-a făcut locuința în noi. În mod asemănător scrie apostolul Pavel Galatenilor: »Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă „Ava!“, adică „Tată!“« (Galateni 4, 6). Noi nu mai suntem sub un îndrumător (pedagog), nu mai suntem minori, ca să ascultăm de poruncile unui îngrijitor sau administrator, ci suntem fii ai lui Dumnezeu, conștienți de aceste relații, călăuziți de *Duhul*.

Ce raporturi, ce relații pentru unii ca noi, care odinioară am fost așa cum am fost! Citim mai departe: »Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori; moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El« (versetele 16-17). Din relația, în care am fost aduși, rezultă binecuvântări minunate. Duhul nu ne-a făcut numai cunoscut viața nouă și a trezit în noi sentimente și afecțiuni de copii, ci El mărturisește *împreună* cu duhul nostru (această viață nouă lucrată în noi), că suntem copii ai lui Dumnezeu, că *aparținem* familiei lui Dumnezeu și de aceea avem parte de tot ce includ aceste relații. Deci aici nu este vorba de o mărturie din afară *a lui Dumnezeu* cu privire la mântuirea noastră prin credința în Hristos, ci de o mărturie în noi, despre conștiența clară a sufletului că ești un copil al lui Dumnezeu. Vreau să întreb: nu avem noi această mărturie, această cunoaștere? Nu strigăm noi cu încredere de copil »Ava, Tată«? Și de ce putem să strigăm așa? *Deoarece* Duhul Însuși adeverește împreună cu duhul nostru, că suntem copii ai lui Dumnezeu. Dacă mărturia nu ar fi în noi, *n-am putea* să strigăm așa.

Înainte de a merge mai departe, câteva cuvinte despre titlul de „fii“ și „copii“. Titlul de „fii“ amintește mai mult de *poziția* noastră și de privilegiile legate de ea, în opoziție cu „robi“ sau „sclavi“, în timp ce numele „copii“ arată *relația intimă*, în care stăm față de Tatăl, ca născuți fiind din Dumnezeu. Noi am fost *primiți* nu numai ca fii, nu am fost numai *așezați* în poziția de fii, ci am fost *luați în familia* lui Dumnezeu ca și copii, ca astfel să savurăm deja acum bucuria acestor relații și în curând să fim puși împreună cu Hristos în posesiunea a tot ce aparține lui Dumnezeu. Noi suntem *copii* ai lui Dumnezeu și avem parte de toate binecuvântările minunate și veșnice, care rezultă din această relație.

»Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos.« Israel a fost odinioară moștenirea Domnului – un loc binecuvântat! Dar locul nostru este mult mai înalt și mai minunat; noi suntem moștenitori ai lui *Dumnezeu*, posesiunea lui este posesiunea *noastră*. Cum a devenit posibil aceasta, ne-o arată titlul al doilea; »moștenitori *împreună* cu Hristos«. Numai cu *El* putem să avem parte de totul, și trebuie să avem parte, cu El, ca Întâiul născut din toată creația și Întâiul născut dintre cei morți, ca Creator și Mântuitor are dreptul de netăgăduit asupra tuturor lucrurilor, și în harul minunat ne lasă să avem parte de acest drept. Este de la sine înțeles, că Lui, ca Om, I se cuvine totdeauna »întâietatea în toate lucrurile« (Coloseni 1, 18), și dacă ne gândim că El este Dumnezeu, este clar, că noi nu vom putea niciodată avea parte de dumnezeirea Lui, cu toate că noi ca copii am devenit părtași naturii dumnezeiești, și ca fii avem parte de toată plinătatea binecuvântării, care este în legătură cu aceste titluri.

Drumul spre ținta veșnică, care este înaintea noastră, duce prin suferințe. Niciun creștin nu poate scăpa de ele; de aceea propoziția care urmează: »*dacă suferim* cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.« Condiția a creat deja probleme unor cititori, dar aceasta pentru că nu au citit-o suficient de atenți. Deseori ni se întâmplă așa cu Cuvântul lui Dumnezeu: îl citim prea repede, sau superficial, punem gândurile *noastre* în Cuvânt, în loc să cercetăm gândurile *lui Dumnezeu* fără idei preconceptionale și cu rugăciune.

S-a ajuns astfel să se gândească la suferințele *pentru* Hristos, cu toate că stă scris foarte clar: »dacă suferim cu adevărat *împreună* cu El (cu Hristos)«. Că suferințele *pentru* Hristos, suferințele din pricina Numelui Domnului nostru, sunt un *privilegiu*, care nu este dăruit tuturor creștinilor, o știm din Filipeni 1, 29 și pe baza experienței noastre. Dar niciun creștin nu poate scăpa de suferința *împreună* cu Hristos. Domnul și Mântuitorul nostru a fost în lume »un Om al durerii și obișnuit cu suferința« și înainte de a merge la cruce. O lume a păcatului și a morții, a suferințelor și a lacrimilor, în care domnesc principiile și felul de gândire al *firii pământeste*, putea să fie pentru natura Sa sfântă și pentru inima Lui iubitoare numai o sursă permanentă de durere și de lacrimi. Singur de tot, ca un străin singuratic, pe care nici măcar ucenicii deseori nu L-au înțeles și prin egoism, necredință, neînțelegere și alte lucruri asemănătoare L-au rănit în sentimentele Lui, a mers El aici din loc în loc. Ce a văzut și ce a auzit, a lezat ochii și urechile Lui, I-a rănit inima și I-a trezit totodată sentimente de compasiune. N-a fost înțeles de nimeni, nu a avut parte de compasiune, de mângâietori. Pentru dragostea Lui I S-a răsplătit cu ură, pentru ajutorul Lui I s-a adus nerecunoștință, pentru bunătatea Lui L-au răsplătit cu ironie, cu batjocură.

Tot așa omul duhovnicesc, în mersul lui prin lume, simte lucrurile, așa cum le-a simțit Hristos, chiar dacă nu le simte cu aceeași intensitate. Și natura lui este în opoziție cu tot ce îl înconjoară, și de aceea nu poate fi altfel: el suferă, acolo unde a suferit și Hristos; el este apăsător, el suferă *împreună* cu Hristos. Dragostea lui pentru Dumnezeu și pentru oameni, sentimentele lui pentru curăție și sfințenie, respectul lui pentru Numele și drepturile lui Dumnezeu și ale Unsului Său, da, tot ce locuiește în el, el fiind părtaș al naturii divine, devine o sursă de suferințe pentru el. Urmările păcatului în mediul care îl înconjoară, legate cu necredința, indiferența și încăpățânarea oamenilor, îi provoacă dureri, orice dezonorare a lui Hristos, orice cuvânt urât, murdar sau batjocoritor îi provoacă dureri. Chiar și tâlharul de pe cruce a muștrătat pe semenul lui pentru batjocurile aduse Domnului: îi provocau dureri. Dar Dumnezeu să fie laudat!, nu va rămâne așa. Tocmai această părtășie la suferințele lui Hristos ne garantează părtășia la slava Sa de dincolo. În curând toți aceia care *suferă împreună* cu El vor fi *proslăviți împreună* cu El. Cine *nu* suferă câtuși de puțin împreună cu El, fie numai pentru câteva zile sau ore (ca tâlharul), dovedește că nu este născut din Dumnezeu, că nu este un creștin. Căci cum ar putea să lucreze Duhul lui Hristos înnoirea unei inimi, fără să dea naștere la simțăminte care au fost și în Hristos?

Dar cu toate că noi suntem copii ai lui Dumnezeu, și de aceea și moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, nu posedăm încă moștenirea, și anume, nu din cauză că suntem încă în trupul acesta, ci pentru că moștenirea este încă murdărită și supusă stricăciunii. Așa cum este creația acum, ea nu se potrivește pentru moștenire, nici pentru Domnul, și nici pentru ai Săi. De aceea *El* stă încă la dreapta lui Dumnezeu și așteaptă, și noi așteptăm până când va veni ora descoperirii slavei viitoare. Cu privire la această slavă, apostolul, ca unul care a fost obișnuit cu suferința mai mult decât oricare dintre noi, putea să scrie romanilor:

»Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi. De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu.« (versetele 18-19) Duhul lui Dumnezeu, care vrea să însuflețească curajul nostru și să ne încurajeze la perseverență, ne îndreaptă privirea spre această slavă și încearcă să trezească în noi convingerea, că suferințele, prin care trecem astăzi, oricât de grele ar fi ele, nu au valoarea să fie puse în comparație cu slava, care ne așteaptă. În ce măsură Îi reușește, să-Și atingă ținta cu fiecare suflet, este o altă întrebare, dependentă de atitudinea inimi fiecăruia. Apostolul putea să spună cu privire la sine: »Eu socotesc (sau, consider)«. El nu *știa* numai, ci era ferm convins, *el socotea* că suferințele de acum nu sunt vrednice ș.a.m.d. În versetele 22 și 28, unde este vorba de partea comună a tuturor credincioșilor, el spune: »Noi știm.«

Viața noastră este acum ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Dar când se va arăta Hristos, viața noastră, atunci ne vom arăta și noi împreună cu El în slavă (compară cu Coloseni 3, 3-4). Întreaga creație așteaptă cu o dorință înfocată această descoperire a fiilor lui Dumnezeu. Ea suferă și suspină, căci »firea a fost supusă deșertăciunii, nu de voie (ea nu are nici o voință), ci din pricina celui ce a supus-o (a primului Adam), cu nădejdea însă, că și ea va fi izbăvită de robia

stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu. Dar știm că până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii» (versetele 20-22).

Creația suspină din cauza urmărilor căderii în păcat, care a adus-o în robia stricăciunii, adică a efemerității. Când a căzut omul, capul creației de jos, creația a primit aceeași soartă ca și el. Nu știm cât de minunată a fost ea înainte de cădere. Dar știm, că după sentința lui Dumnezeu, »erau foarte bune« (Geneza 1, 31). Păcatul omului a stricat totul. Dar cât de prețios este gândul, că creația, care din vina *noastră* a căzut în robia stricăciunii, așteaptă acum proslăvirea *noastră*, ca să fie eliberată iarăși din această robie! Și cât de minunate sunt căile și hotărârile lui Dumnezeu! În harul Său nemărginit, El se ocupă mai întâi cu cei vinovați, cu aceia care, prin căderea lor de la El, au cauzat toată această jale, și îi alege să fie aceia, cărora *El* vrea să le facă parte de toată bogăția dragostei și îndurării Sale, și apoi, în veacurile viitoare, să facă parte de slavă și creației ajunse în păcat (nu din propria vină)! Despre această »așezare din nou a tuturor lucrurilor«, despre »înnoirea tuturor lucrurilor (sau: nașterea din nou)«, așa cum o numește Domnul în Evanghelia după Matei 19, 28, a vorbit Dumnezeu prin prorocii de demult (compară cu Faptele Apostolilor 3, 19-21).

Pe calea descoperirii acestei slave, noi, cei care prin trupul nostru aparținem încă acestei creații, constituim totodată gura ei. Prin suspinele noastre exprimăm, într-un mod plăcut lui Dumnezeu, suspinele creației aflate în suferință, și noi facem aceasta cu atât mai mult, cu cât recunoaștem ce este păcatul și trăim despărțiți de el. Deoarece Domnul nostru prea iubit a fost complet liber de păcatul care a dat naștere la aceste suferințe, compasiunea Lui pentru urmările păcatului a fost desăvârșită. El a suspinat adânc în duhul, S-a *înfiorat* în duhul Lui și S-a *tulburat* atunci când pe drumul spre mormântul lui Lazăr a văzut plângând pe Maria și pe iudeii care o însoțeau. Iudeii credeau că El plângea, pentru că l-a iubit așa de mult pe cel mort. Ah! ei nu știau care era adevărata cauză a înfiorării Lui.

Apostolul compară natura cu o femeie însărcinată, gata să nască, care așteaptă cu nerăbdare pe copilul ei, a cărui venire a fost anunțată de durerile nașterii. Ea nu poate grăbi venirea, ea poate numai să suspine și să aștepte. Tot așa face și creația. Ea suspină și așteaptă descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Aceștia încă nu se deosebesc la exterior de restul oamenilor, ei sunt slabi, probabil săraci și chiar cu defecțiuni corporale, suferă și mor ca și ei. Dar nu va rămâne așa. În curând vor fi înviați din morți, sau, dacă trăiesc, vor fi transformați, vor apare împreună cu Hristos în slavă, ca moștenitori împreună cu El, și atunci și creația va fi eliberată și va avea parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu. Eliberarea ei din robia stricăciunii depinde de această descoperire a slavei, când Dumnezeu va unii toate lucrurile într-Unul, în Hristos (Efeseni 1, 10).

Astăzi este timpul harului, și nimeni nu poate intra în libertatea *harului*, decât numai *prin credință*. De aceea pe acest teren nu poate exista nici o legătură între creație și noi, în primul rând pentru că creația este numai trupească, și nu posedă nici o înțelegere, și în al doilea rând, pentru că ea nu a ajuns din propria vină în starea ei actuală, și deci nu are nevoie de *iertare*. Când însă se va arăta libertatea *slavei* copiilor lui Dumnezeu, atunci urmările binecuvântate ale lucrării de mântuire împlinite de Hristos vor deveni vizibile și în creație. A fost plăcerea întregii plinătăți care locuia în Hristos »să împace totul cu Sine prin El, făcând pace prin sângele crucii Lui« (Coloseni 1, 20). Astăzi lucrurile nu sunt încă împăcate, dar sângele împăcării al lui Hristos, pe baza căruia vor avea parte de împăcare, a curs, lucrarea necesară pentru împăcare a fost împlinită.

Dar nu numai creația suspină, »dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru« (versetul 23). Noi nu suspinăm, pentru că ne doare dispariția și trecerea lucrurilor vremelnice, ci pentru că prin Duhul simțim diferența dintre starea noastră actuală și slava care ne stă înainte, și prin trupul nostru, care nu este încă eliberat, ne aducem permanent aminte de aceasta. Căci noi nu am avut încă parte de »înfierea« în sensul *deplin* al cuvântului – la aceasta aparține și un trup glorificat, care a avut parte de puterea lui Hristos. Noi posedăm »această comoară în niște vase de lut« și dorim »să ne îmbrăcăm peste el cu locașul nostru ceresc« (2 Corinteni capitolul 4 și 5). În timp ce suntem

umpluți cu nădejdea slavei, suspinăm la privirea lucrurilor din jurul nostru cu acele suspine, care pot fi numite canalul suspinelor creației. Așa cum s-a spus, aceste suspine nu sunt roada nemulțumirii, sau a lipsei de răbdare, ci sunt acțiunea Duhului Sfânt care locuiește în noi, ale cărui dintâi roade¹ le avem. Deci, suspinul creștinului are loc în duhul dragostei, și cu cât el lasă mai mult să lucreze dragostea lui Dumnezeu turnată în inima lui prin Duhul Sfânt, cu atât mai mult va simți cum totul în jurul lui este împotriva lui Dumnezeu, iar suspinul lui va deveni mai adânc și mai intens.

»Căci în nădejdea aceasta am fost mântuiți. Dar o nădejde care se vede, nu mai este nădejde: pentru că ce se vede, se mai poate nădăjdui? Pe când, dacă nădăjduim ce nu vedem, așteptăm cu răbdare« (versetele 24-25). Făcut desăvârșit în conștiința lui și călăuzit de puterea Duhului Sfânt, creștinul realizează ceea ce are în față, și care încă nu se vede, cu o »nădejde care nu face de rușine«. El nu știe *când* va veni momentul să vadă, dar el știe sigur, că va veni, și de aceea așteaptă cu bucurie, așa că nădejdea îl face să savureze lucrurile viitoare ca și cum ar fi prezente. La lucrurile care se văd nu mai trebuie să sperii, ele sunt prezente.

»Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite« (versetul 26). Ce har minunat! Am auzit mai înainte, că Duhul locuiește în noi, ne călăuzește și dă mărturie împreună cu duhul nostru, că suntem copii ai lui Dumnezeu; aici ni se spune, că El se coboară așa de mult, că se face una cu cei credincioși în starea lor actuală de slăbiciune. Noi suntem oameni în carne și sânge, slabi, miopi, ne lăsăm ușor influențați, dinăuntru și din afară, probabil avem o natură fricoasă și timidă, obosim ușor și ne cad aripile din lipsă de curaj. Dar în timp ce noi mergem așa prin lume și în dragoste ne gândim la aceia care fac aceleași experiențe ca și noi, ne putem bucura pe de o parte de compasiunea intimă a Marelui nostru Preot de sus, care odinioară a fost ispitit în toate privințele ca și noi, dar desigur El fără păcat, iar pe de altă parte avem în noi Oaspetele divin sublim, care totdeauna mijlocește pentru noi cu suspine negrăite.

În lucrurile care sunt în legătură cu creația, în ispite, în boli, în greutăți, etc., de care avem parte atât noi cât și frații și surorile noastre la mersul nostru prin lume, da, chiar cu privire la întreaga situație din jurul nostru deseori nu știm cum să ne rugăm, cum se cuvine. Noi nu avem nici un medicament pentru ei, și nici nu știm care sunt căile sau intențiile lui Dumnezeu cu ei. Noi putem numai să suspinăm, dar Duhul Sfânt, care dă naștere la aceste suspine în noi, se unește cu noi în aceste suspine, care nu se pot descrie în cuvinte, și Tatăl nostru ceresc, care ne vede și ne aude, »știe care este năzuința Duhului, pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu« (versetul 27). Ce har, că putem fi siguri, că Dumnezeu, care »cercetează inimile« - o completare importantă! – descopere în suspinele noastre năzuința Duhului. Căci dacă inimile noastre sunt sincere înaintea lui Dumnezeu, atunci Duhul este Acela care dă expresie sentimentelor noastre ca oameni, sentimente care aparțin încă acestei creații suspinându-se și care iau parte la suferințele ei, și Dumnezeu Îl înțelege.

Dar nu numai aceasta. Noi știm în același timp, că »toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său« (versetul 28). Din lipsă de cunoaștere nu știm totdeauna cum să ne rugăm, așa cum se cuvine (să ne gândim de exemplu la apostolul Pavel însuși în 2 Corinteni 12), dar un lucru știm, că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. Cu adevărat, o adevărată mângâiere! Să observăm expresia: »celor ce iubesc pe Dumnezeu«. Nu se spune „pe care Dumnezeu îi iubește“, cu toate că aceasta este totdeauna adevărat. Este vorba de oameni într-o lume care s-a îndepărtat de Dumnezeu, asupra cărora privirea Lui se odihnește cu plăcere, cărora El le-a pregătit »lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit« (1 Corinteni 2, 9; compară cu Iacov 1, 12; 2, 5), de oameni, pe care El i-a chemat din lume după planul Său divin și pe care i-a dăruit prea iubitului Lui Fiu, și care acum cunosc relația lor de copii cu Tatăl. Cu alte cuvinte, când ochii lui Dumnezeu privesc spre acest pământ, El vede în mijlocul copiilor lumii acesteia, a căror gândire este dușmănie împotriva Lui,

¹ Numite așa, având în vedere marea „recoltă“ de la sfârșitul zilelor, când Duhul Sfânt va fi turnat »peste orice făptură« (Ioel 2, 28; Isaia 32, 15). Asemănător suntem numiți »un fel de pargă a făpturilor Lui« (Iacov 1, 18).

pe aceia care Îl iubesc, oricât de slabi ar fi ei. Faptul că ei Îl iubesc este numai din cauză că El i-a iubit mai întâi, și că dragostea lor este și va rămâne totdeauna mică nu schimbă cu nimic realitatea, că ei sunt subiectul intereselor de dragoste ale lui Dumnezeu, spre al căror bine suprem El face să lucreze *toate* lucrurile, cele mai mici și cele mai mari. La această cunoaștere prețioasă se mai adaugă și faptul, că cei credincioși au fost deja înainte de întemeierea lumii subiecte ale planului lui Dumnezeu, că El i-a *cunoscut mai dinainte*, da, »i-a hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său« (versetul 29). Comunicări minunate! Ele ne conduc la afirmația absolut sigură rostită în ultima parte a capitolului nostru, că Dumnezeu este *pentru noi* și de aceea nici o putere din înălțime sau din adâncime nu va putea să ne despartă de dragostea Sa.

»Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați. Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit« (versetele 29-30). În această înlanțuire minunată a gândurilor și căilor lui Dumnezeu, care, extinzându-se din veșnicie în veșnicie, leagă planul divin cu proslăvirea noastră în casa Tatălui, strălucește harul lui Dumnezeu într-o strălucire incomparabilă. Este singurul loc din epistola noastră, care vorbește despre planul lui Dumnezeu întocmit înainte de vecii vecilor, dar el este copleșitor în acțiunea lui, și noi înțelegem acum pe deplin strigătul scriitorului: »*Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri?*«

Conținutul ultimelor două versete (versetul 29 și 30) ne arată, că lucrarea lui Dumnezeu pentru cei chemați de El nu va înceta niciodată. Ea începe în veșnicie și se încheie cu veșnicia. Pe cei care El i-a hotărât mai dinainte, *pe aceștia* i-a și chemat, și pe cei care i-a chemat, *pe aceștia* i-a și socotit neprihăniți și ... i-a hotărât să fie asemenea chipului Fiului Său – *pe aceștia*, și pe niciunul altul, dar fără nici o excepție pe toți aceștia. Harul Lui nu se va odihni, până când intenția Lui de dragoste nu se va realiza, până când El nu va vedea stând înaintea Lui *glorificați* pe toți acești chemați, »*asemenea chipului Fiului Său.*«

Ochiul lui Dumnezeu se odihnește cu plăcere pe Omul de la dreapta Lui, Pe Fiul Omului care domnește acolo sus în cer în slava învierii, și la care slavă ne-a hotărât El mai dinainte. Nimic mai puțin decât aceasta trebuie să aibe aceia pe care El i-a dat Lui din lume. Deja aici pe pământ există în sens *duhovnicesc*, în funcție de credințioșia fiecăruia, o asemănare mai mare sau mai mică cu chipul lui Hristos; dar ca fii ai învierii și fii ai lui Dumnezeu vom sta înaintea Tatălui cu *trupuri* asemenea trupului de slavă al Fiului prea iubit. Dar cu toată această legătură intimă cu El vom privi totdeauna cu adorare în sus spre El și cu mare bucurie Îl vom numi *Domn*, singurul care este demn să primească cinstea, slava și binecuvântarea. Cu toate că El, Cel care sfințește, și noi, cei sfințiți, suntem cu toții »*dintr-unul*«, așa că El deja acum nu se rușinează să ne numească frați (Evrei 2, 11), El va fi, spre bucuria Tatălui și împlinirea planurilor Lui, în toată veșnicia, ca »*Întâiul născut* dintre mai mulți frați«, *punctul central* al acelei cete sfinte, care, transformată în chipul *Lui*, Îl vor vedea așa cum este. (1 Ioan 3, 2). Și *ei?* Ei vor cădea înaintea Lui cu strigăte de bucurie și vor arunca cununile lor înaintea Aceluia care i-a iubit și S-a dat pe Sine pentru ei.